

— "Ερχομαι, εἶπεν, ἐκ τῆς οἰκίας σας, νοννέ μου, καὶ μ' εἶπεν ἡ Παυλίνα ὅτι ἐπήγατε εἰς Σουβινὴν διὰ τὴν πώλησιν. . . Λοιπὸν τίς τὴν ἠγόρασε τὴν ἔπαυλιν ;

— Μία Ἀμερικανίς, κυρία Σκώτ.

— Καὶ τὸν Λευκὸν στέφανον ;

— Ἡ αὐτὴ κυρία Σκώτ.

— Καὶ τὴν Ροζερραίνην ;

— Ἡ κυρία Σκώτ καὶ αὐτήν.

— Καὶ τὸ δάσος. . . μήπως ἡ κυρία Σκώτ ;

— Καλὰ το εἶπες, ὑπέλαθεν ὁ Παῦλος . . .

Καὶ τὴν γνωρίζω, τὴν κυρίαν Σκώτ . . . καὶ θὰ ἔχωμεν διασκεδάσεις εἰς Λογγεβάλ. . . Θὰ σε παρουσιάσω. . . Μόνον ὁ ἅγιος ἐφημέριος ἐπικράνθη ὀλίγον. . . διότι εἶνε Ἀμερικανίς, πρε-
τεστάντις.

— "Α! ἀλήθεια, νοννέ μου. . . Ἄλλ' ἄς εἶνε περὶ τούτων ὁμιλοῦμεν αὔριον. Θὰ ἔλθω νὰ φάγω μαζί σας, τὸ εἶπα εἰς τὴν Παυλίαν. Δὲν ἔγω τώρα καιρὸν νὰ σταθῶ, διότι εἶμαι τῆς ἐ-
βδομάδος, καὶ ὀφείλω νὰ εἶμαι ἐντός τριῶν ὡ-
ρῶν εἰς τὸν σταθμὸν. . . Χαίρετε.

Καὶ ὁ μὲν ὀπολογητὸς τοῦ πυροβολικοῦ ἀ-
πεμακρύνθη καλπάζων, ἡ δὲ ἀμαξία ἐξηκολού-
θησε τὸν δρόμον τῆς.

— Τί παλληκάρι αὐτὸς ὁ Ἰωάννης !, εἶπεν ὁ Παῦλος.

— "Ω ! βέβαια.

— Δὲν ὑπάρχει ἄλλος καλλίτερός του εἰς ὅ-
λην τὴν ὑφήλιον.

— "Ὀχι, βέβαια δὲν εἶν' ἄλλος !, προσέθη-
κεν ὁ ἐφημέριος καὶ ἐστράφη ἵνα ἴδῃ τὸν Ἰω-
άννην, ὅστις ἠφανίζετο ἤδη εἰς τὸ δάσος.

— "Ω, εἰσθε σεῖς, πάτερ Κωνστάντις.

— "Ὀχι, ὄχι ἐγὼ δὲν εἶμαι.

— Θέλετε λοιπὸν νὰ σας εἶπω ἓνα λόγον ;
Δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν ὑφήλιον ἄλλος καλλίτερος
τῆς ἀγιωσύνης σας καὶ τοῦ Ἰωάννου . . . "Α!
αὐτὸ εἶνε ἡ ἀλήθεια ! . . . Κυττάξατε, κυτ-
τάξατε τί ὠραῖος τόπος διὰ καλπασμόν ! " Ἀς
τὴν ἀφήσω νὰ καλπάζῃ ὅπως θέλῃ.

Καὶ διὰ τῆς ἀκρας τῆς μᾶστιγος ἐθώπευσε
τὴν πλευρὰν τῆς φορβάδος, ἥτις ἤρχισε νὰ
καλπάζῃ λαμπρότατα, ὁ δὲ Παῦλος περιχαρῆς
ἀνεφώνησε :

— Μὰ κυττάξατε λοιπὸν πῶς ὑφώνει τὰ πό-
δια τῆς, πάτερ Κωνστάντις ! Κυττάξατε λοιπὸν
πῶς ὑφώνει τὰ πόδια τῆς ! Καὶ πόσον κανονικὰ
'σὰν νὰ εἶνε μηχανή ! Σκύψετε νὰ ἰδῆτε . . .

Καὶ ὁ γηραιός, χαριζόμενος τῷ Παύλῳ, ἔ-
κυψεν ἵνα ἴδῃ πῶς ἡ φορβάς ὑψοῦσε τοὺς πό-
δας. . ., ἀλλ' εἶχεν ἀλλοῦ τὸν νοῦν του.

[Ἐπιτετα συνέχεια].

ΤΟ ΕΤΟΣ 1000

[Ἀπόσπασμα πραγματείας ἀναγνωσθείσης ἐν τῷ φιλολογ.
Συλλόγῳ "Παρνασσῶ".]

Δ

Εἶνε περιεργὸν ὅτι εἰς τὴν ἐπικράτησιν χυ-
δαίων προλήψεων συντείνει πολλάκις ἡ συμ-
πτωσις περιστάσεων τυχαίων, ἂν καὶ ἡ σύμπτω-
σις αὕτη ὑπάρχει μόνον κατ' ἐπιφάνειαν, ὁ δὲ
θέλων νὰ ψυχολογήσῃ θὰ ἴδῃ ὅτι αἱ ὡς τυχαῖαι
ἐκλαμβανόμεναι περιστάσεις εἶνε ἀπεναντίας συ-
νέπειαι φυσικαὶ τῆς καταστάσεως καὶ ὅτι στε-
νὸς καὶ ἀπόκρυφος σύνδεσμος ὑφίσταται μεταξύ
ταύτης καὶ ἐκείνων.

Κατὰ τὰς εὐαγγελικὰς προφητείας καὶ τὰς
ἐπεξηγήσεις, σημεῖα πολλὰ ἐμελλον νὰ προ-
ηγηθῶσι τῆς τελευταίας ἡμέρας, ἀπαίσιιοι
δὲ συμφοραί, λιμοὶ καὶ λοιμοὶ καὶ θρώσεις
καὶ πόλεμοι καὶ σφαγαὶ καὶ ἄλλα δεινὰ θὰ
ἐνέσκηπτον ἐπὶ τῆς ἀνθρωπότητος· σημεῖα
θὰ ἐφαίνοντο ἐν οὐρανοῖς καὶ ψευδοπροφήται
θὰ ἠγείροντο, πρῶδρομοὶ τοῦ ἄρχοντος τοῦ
σκότους. Πάντα ταῦτα σχεδὸν κατὰ γράμμα
συνέβησαν, διότι οἱ ἀγροὶ καταστραφέντες καὶ
ἐρημωθέντες ἐκ τῶν πολέμων καὶ τῶν ἐπιδρομῶν
δὲν ἐσπάρησαν ὑπὸ τῶν ἐμφόβων γεωργῶν, οἵ-
τινες οὐδὲ κἂν ἐσχέπτοντο νὰ καλλιεργήσωσι
τὴν γῆν, ἀφοῦ τὸ ἔργον των θάσσον ἢ βράδιον
θὰ ἐματαιοῦτο διὰ σιτοδεία δεινὴ ἐμάστισε
τὴν ἀνθρωπότητα καὶ αἱ ὀδύνη τῆς πείνης ἐξ-
ῆπτον ἔτι μᾶλλον τὴν πυρέσσουσαν αὐτῆς φαν-
τασίαν. Ὁ λιμὸς ἐποίησε θραῦσιν ἀνὰ πᾶσαν
τὴν γῆν, ἐπικρατήσας ἰδίως ἐν τῇ Ἀνατολῇ, τῇ
Ἑλλάδι, τῇ Ἰταλίᾳ, τῇ Γαλλίᾳ καὶ τῇ Ἀγ-
γλίᾳ. Τὸ μῦδιον τοῦ σίτου, λέγει ὁ σύγχρονος
ἱστορικὸς Γλαβερ, ἐτίματο 60 χρυσῶν sols. Οἱ
πλοῦσιοι ἐγένοντο ἰσχυροὶ καὶ ὄχροι, οἱ πένη-
τες κατέτρωγον τὰς βοτάνας, τὰς ρίζας καὶ τοὺς
κλάδους τῶν δένδρων, τινὲς δὲ ἔφθανον καὶ μέ-
χρι τοιοῦτου σημείου μανίας, ὥστε φρικτὸν εἶ-
πειν ! κατέτρωγον καὶ ἀνθρωπίνας σάρκας. Οἱ
ἰσχυρότεροι μεταβαίνοντες εἰς τοὺς δρόμους ἐ-
νῆδρευον ὡς ἄγρια θηρία, ἐπέπιπτον κατὰ τῶν
ἀσθενεστέρων, τοὺς διεμέλιζον καὶ τοὺς ἔσθιον.
Ἄλλοι ἀπεπλάνων μικρὰ παιδιὰ, προσελκύνοντες
αὐτὰ διὰ τινος καρποῦ ἢ ὠοῦ καὶ ὀδηγοῦντες
αὐτὰ εἰς μέρη ἀπόκεντρα τὰ κατεβρόχθιζον.
Ἡ ἀνθρωποφαγία κατέστη ἀληθὲς πάθος καὶ
κατήντησαν τὰ ζῶα νὰ ὦσιν ἀσφαλέστερα τοῦ
ἀνθρώπου ! Εἰς τοσοῦτο δ' ἔφθασεν ἡ μανία αὐ-
τη, ὥστε ἀπετόλμησέ τις δημοσίᾳ νὰ ἐκθέσῃ
εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς πόλεως Τούρνου σάρκας ἀν-
ρωπίνας πρὸς πώλησιν. Συληφθεὶς δὲν ἠρνήθη
τὴν πρᾶξίν του καὶ ἐκάθ' ἑξῆς ζῶν, ἀλλ' ἐν τοσοῦ-
τῳ ἄλλος τις μεταβάς νύκτωρ ἐξέθαψεν αὐτὴν
ἐκείνην τὴν σάρκα, δι' ἣν κατεδικάσθη ὁ ἀνόσιος

Τὸ πνεῦμα κάμνει χιλίας ἀνοησίας ὅταν δὲν
συναδνεύεται ὑπὸ τῆς κρίσεως.